

Arrest

nr. 334 106 van 9 oktober 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. NDJEKA OTSHITSHI
Place Coronmeuse 14
4040 HERSTAL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 april 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 januari 2024 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 19 september 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 29 september 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 juli 2023 dient verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Islamabad een visumaanvraag type D (lang verblijf) in met het oog op gezinshereniging met zijn echtgenote R. S., die in België is erkend als vluchteling. Op 23 januari 2024 wordt de beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag. Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

De betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10, §1, al. 1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend voor F. S. (...) °(...)/1979, van Afghaanse nationaliteit, teneinde zijn vermoedelijke echtgenote R. S. (...) °(...)/1988, van Afghaanse nationaliteit, in België te vervoegen.

Overwegende dat art 10, §2, alinea 5 van de vreemdelingwet stelt dat : "De alinea's 2 en 3 zijn niet van toepassing op familieleden van een erkend vluchteling/subsidiaire beschermde gevisieerd in §1 alinea 1, 4°, 5° en 7° indien de familieband of verwantschapsband dateert van voordat de vreemdeling het Rijk

binnenkwam en voor zover de aanvraag werd ingediend binnen het jaar nadat de beslissing tot toekenning van het statuut tot vluchteling/subsidiaire bescherming werd toegekend".

Overwegende dat in casu de gezinshereniger in België aankwam op 05/01/2020 en werd erkend als vluchteling op 27/06/2022. De huidige aanvraag werd echter pas ingediend op 27/07/2023, hetgeen meer dan 1 jaar is na de toekenning van het vluchtelingenstatuut aan de gezinshereniger.

Overwegende dat de administratie op 12/07/2023 een begeleidend schrijven mocht ontvangen van de sociaal assistante van betrokkenen, waarin beroep wordt gedaan op het feit dat de aanvrager door overmacht niet in staat was om zijn aanvraag tijdig in te dienen. Echter is de administratie van oordeel dat er in casu geen sprake is van overmacht, dan wel om de volgende redenen.

Overwegende dat ten eerste in het begeleidend schrijven wordt beweerd dat de gezinshereniger als vluchteling werd erkend in augustus 2022, dit terwijl zij het vluchtelingenstatuut reeds ontving op 27/06/2022.

Overwegende dat ten tweede in het begeleidend schrijven wordt aangehaald dat de aanvrager ongeveer 7 maanden heeft moeten wachten alvorens hij zijn Afghaans paspoort in ontvangst mocht nemen op 08/07/2023. Echter wordt hierbij niet vermeld wanneer dit paspoort werd aangevraagd, noch wordt hiervan enig bewijs voorgelegd van het aanvragen van dit document. Hierdoor kan niet geverifieerd worden of het verkrijgen van het paspoort effectief ongeveer 7 maanden in beslag heeft genomen.

Overwegende dat ten derde in het begeleidend schrijven wordt vermeld dat de aanvrager eveneens grote moeilijkheden ondervond bij het verkrijgen van de huwelijksakte, en dat hij dit document ontving op 22/05/2023 en de vertaling ervan op 19/06/2023.

Wederom wordt hier geen enkel bewijs voorgelegd van wanneer dit document werd aangevraagd, waardoor niet bewezen wordt dat de afgifte van dit document lange tijd in beslag heeft genomen. Daarenboven bevat de huwelijksakte zelfs geen datum van aflevering, waardoor dit sowieso niet gecontroleerd kan worden.

Overwegende dat ten vierde de tussenkomenst van de sociaal assistante slechts dateert van twee weken na het verstrijken van de termijn van 1 jaar sinds de erkenning van de gezinshereniger.

Overwegende dat in het licht van al het bovenstaande de administratie van oordeel is dat er geen sprake was van overmacht ter verantwoording van de laattijdige indiening van de aanvraag. Bijgevolg is artikel 10, §2, alinea 5 vreemdelingenwet hier niet van toepassing en dient voldaan te zijn aan de bijkomende voorwaarden inzake gezinshereniging, met name: het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, het beschikken over voldoende huisvesting en het bewijzen dat de aanvrager gedekt wordt door de ziektekostenverzekering van de gezinshereniger. Echter werden in de huidige aanvraag geen bewijzen van bestaansmiddelen voorgelegd.

Overwegende dat tot slot ter staving van de huwelijksband een niet-gelegaliseerde huwelijksakte werd voorgelegd, voor een huwelijk dat voltrokken werd op 26/05/2004.

Overwegende dat ten eerste de huwelijksakte geen datum van aflevering bevat, waardoor onmogelijk geverifieerd kan worden wanneer deze huwelijksvoltrekking juist plaatsvond.

Overwegende dat ten tweede uit de huwelijksakte blijkt dat de gezinshereniger niet in persoon aanwezig was voor de huwelijksvoltrekking, gezien de details van een vertegenwoordiger werden ingevuld op de daartoe voorziene plaats. Echter, voor een vertegenwoordiging dient zowel een officiële volmacht te worden opgesteld door de Afghaanse overheid, en dient in de huwelijksakte ook correct verwezen te worden naar dit volmachtsdocument in huidige aanvraag werd noch deze volmacht voorgelegd, noch werd er naar enige volmacht verwezen in de huwelijksakte. Het voorleggen van een document waarin een volmacht door de vertegenwoordiger geaccepteerd wordt, zonder dat er sprake is van de eigenlijke volmacht, volstaat niet.

Gelet op al het bovenstaande werden meerdere voorwaarden voor gezinshereniging niet vervuld, en wordt de visumaanvraag bijgevolg verworpen.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 11, 12, 17 en 23 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: Gezinsherenigingsrichtlijn), van de artikelen 10, 12bis en 62, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1. Par la décision attaquée, la partie défenderesse a indiqué que le requérant ne pouvait bénéficier de l'exception prévue par l'article 10, §2, alinéa 5, de la loi du 15 décembre 1980, dès lors que la demande de visa n'a pas été introduite dans l'année suivant la décision octroyant à sa conjointe la qualité de réfugié, en sorte qu'il lui incombait d'apporter, à l'appui de sa demande, la preuve de l'existence de moyens de subsistance stables, réguliers et suffisants dans le chef de la personne rejointe, du fait que celle-ci dispose d'un logement suffisant, et de produire une attestation de la mutuelle. Le visa est refusé au requérant au motif qu'en l'occurrence, aucun document n'a été produit en vue de répondre à chacune de ces trois conditions.

Il convient de rappeler que le regroupement familial sollicité se fondait sur l'article 10, §1er, alinéa 1er, 4°, de la loi du 15 décembre 1980, lequel prévoit que

« (...) ».

L'article 10, §2, de la loi du 15 décembre 1980, est libellé comme suit :

« (...) »

En ce sens, l'article 12.1 de la DIRECTIVE 2003/86/CE DU CONSEIL du 22 septembre 2003 relative au droit au regroupement familial stipule que :

(...)

Quant au devoir de minutie, la partie requérante précise qu'il s'agit du devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce.

Le requérant reproche à la partie défenderesse de ne pas avoir examiné s'il pouvait se prévaloir de circonstances particulières rendant objectivement excusable l'introduction tardive de sa demande de regroupement familial, conformément à la jurisprudence de la CJUE (CJUE, 7 novembre 2018, K.B.C., 380/17). Il explicite les circonstances suivantes le concernant et qui sont rappelés dans la lettre du 29 mars rédigée par son épouse ci-dessus reproduites, outre les explications de l'assistante sociale du 12.07.2023.

Dans cet arrêt, rendu le 7 novembre 2018, la Cour de Justice de l'Union européenne (ci-après : la CJUE) a indiqué que :

« (...) » (CJUE, 7 novembre 2018, K, B, C-380/17, points 50, 53, 55, 59- 62).

En l'espèce, des circonstances présentées comme excusables ont été invoquées dans une lettre d'accompagnement du 12/07/2023 de l'assistante sociale de Madame S. R. (...) et sont invoquées en termes de requête par la lettre de cette dernière du 29 mars 2029, lesquelles n'ont certes pas été examinées par la partie défenderesse.

S'il est exact que ces circonstances n'ont pas toutes été invoquées lors de l'introduction de la demande de manière aussi détaillée que dans la présente requête, force est de constater que la partie défenderesse ne pouvait ignorer les contraintes administratives auxquelles était soumis le requérant.

Le respect du devoir de minutie, qui impose à l'administration de s'informer complètement et de procéder à un traitement minutieux des éléments qui conduisent à l'adoption d'une décision afin de statuer en parfaite connaissance de cause, prescrivait en conséquence en l'espèce de vérifier si le dépassement du délai pouvait être imputé aux aléas administratifs et retards occasionnés par l'organisation mise en place, au besoin, en sollicitant des explications auprès de la partie requérante.

Il ne peut en effet être a priori exclu, quand bien même le requérant peut choisir la date de son rendez-vous auprès du centre de traitement des demandes de visa, que ce choix ne soit pas à son entière discrétion.

Il s'ensuit que prenant la décision attaquée pour les motifs qu'elle énumère, sans avoir préalablement vérifié compte tenu de sa connaissance des circonstances particulières de la cause si celles-ci pouvaient excuser l'introduction tardive de la demande de visa, la partie défenderesse a méconnu le devoir de minutie et failli à son obligation de motivation formelle (article 62 de la loi du 15 décembre 1980 et articles 1 à 3 de la loi précitée sur la motivation formelle).

L'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité administrative en vertu des dispositions légales précitées doit permettre en effet au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de ces motifs. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet. (C.E., 29 nov.2001, n° 101.283 ; C.E., 13 juil. 2001, n° 97.866).

Or la partie adverse ne motive pas adéquatement sa décision en n'expliquant pas en quoi les circonstances objectives soulevés par le requérant ne peuvent pas justifier l'introduction tardive de sa demande de visa pour regroupement familial.

Le moyen est, dans cette mesure, fondé et suffit à justifier l'annulation de la décision attaquée."

Als bijlage bij het verzoekschrift wordt een schrijven van de echtgenote van verzoeker van 29 maart 2024 (stuk 3) gevoegd.

3.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op het in het verzoekschrift ontwikkelde middel.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 24 van het Handvest, van de artikelen 11, 17 en 23 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, van artikel 12*bis* van de Vreemdelingenwet en van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

3.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 10, § 1, eerste lid, 4°, en 10, § 2, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker een visum wordt geweigerd omdat (i) zijn aanvraag pas meer dan één jaar na de toekenning van het vluchtelingenstatuut aan de gezinshereniger werd ingediend en er geen sprake is van overmacht, omdat (ii) er in de aanvraag geen bewijzen van bestaansmiddelen werden voorgelegd en omdat (iii) de niet-gelegaliseerde huwelijksakte geen datum van aflevering bevat, *“waardoor onmogelijk geverifieerd kan worden wanneer deze huwelijksvoltrekking juist plaatsvond”* en uit de huwelijksakte blijkt dat de gezinshereniger niet in persoon aanwezig was voor de huwelijksvoltrekking en in de aanvraag geen officiële volmacht opgesteld door de Afghaanse overheid werd voorgelegd en in de huwelijksakte niet werd verwezen naar enige volmacht. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.3.3. Artikel 10 van de Vreemdelingenwet bepaalde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing het volgende:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

- de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(...)

§ 2. (...)

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

(...)

Het tweede, derde en vierde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.

(...)"

Artikel 12.1 van de Gezinsherenigingsrichtlijn luidt als volgt:

"1. In afwijking van artikel 7 mogen de lidstaten ten aanzien van een vluchteling/gezinslid niet eisen dat hij met betrekking tot verzoeken betreffende de in artikel 4, lid 1, bedoelde gezinsleden, het bewijs levert dat de vluchteling voldoet aan de in laatstgenoemde bepaling gestelde eisen.

Onverminderd de internationale verplichtingen, mogen de lidstaten eisen dat het in de eerste alinea vermelde bewijs wordt geleverd wanneer gezinshereniging mogelijk is in een derde land waarmee de gezinshereniger/het gezinslid bijzondere banden heeft.

De lidstaten kunnen eisen dat de vluchteling aan de voorwaarden van artikel 7, lid 1, voldoet wanneer het verzoek om gezinshereniging niet wordt ingediend binnen een termijn van drie maanden na de toekenning van de vluchtelingenstatus."

Uit deze bepalingen volgt (onder meer) dat verzoeker, indien hij reeds gehuwd was met de referentiepersoon vooraleer de referentiepersoon het Rijk binnenkwam en indien de aanvraag tot verblijf werd ingediend binnen het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling, wordt vrijgesteld van de verplichting het bewijs aan te brengen dat de referentiepersoon over behoorlijke huisvesting en over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de referentiepersoon op 27 juni 2022 werd erkend als vluchteling en dat de aanvraag pas werd ingediend op 27 juli 2023, *“hetgeen meer dan 1 jaar is na de toekenning van het vluchtelingenstatuut aan de gezinshereniger”*, en dat er *in casu* geen sprake is van overmacht.

Verzoeker betwist niet dat de aanvraag meer dan 1 jaar na de toekenning van het vluchtelingenstatuut aan de referentiepersoon werd ingediend. Hij verwijt verwerende partij niet te hebben onderzocht of hij zich op bijzondere omstandigheden kon beroepen die de late indiening van zijn verzoek om gezinshereniging objectief verschoonbaar maakten, en wijst daarbij op een schrijven van zijn echtgenote van 29 maart 2024 en op een schrijven van de sociaal assistent van 12 juli 2023.

Wat betreft het schrijven van de echtgenote van verzoeker van 29 maart 2024, dient erop te worden gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing moet worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker het schrijven van zijn echtgenote van 29 maart 2024 niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit stuk wordt pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift (stukkenbundel verzoeker, stuk 3). In zoverre verzoeker zich hierop baseert om aan te tonen dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden om te worden vrijgesteld van de verplichting het bewijs aan te brengen dat de referentiepersoon over behoorlijke huisvesting en over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, lijkt het zijn bedoeling te zijn de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de kwestieuze feiten te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. Het bij het verzoekschrift gevoegde schrijven van de echtgenote van verzoeker van 29 maart 2024 kan aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Wat betreft het schrijven van de sociaal assistent van 12 juli 2023 wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Overwegende dat de administratie op 12/07/2023 een begeleidend schrijven mocht ontvangen van de sociaal assistente van betrokkenen, waarin beroep wordt gedaan op het feit dat de aanvrager door overmacht niet in staat was om zijn aanvraag tijdig in te dienen. Echter is de administratie van oordeel dat er in casu geen sprake is van overmacht, dan wel om de volgende redenen.

Overwegende dat ten eerste in het begeleidend schrijven wordt beweerd dat de gezinshereniger als vluchteling werd erkend in augustus 2022, dit terwijl zij het vluchtelingenstatuut reeds ontving op 27/06/2022.

Overwegende dat ten tweede in het begeleidend schrijven wordt aangehaald dat de aanvrager ongeveer 7 maanden heeft moeten wachten alvorens hij zijn Afghaans paspoort in ontvangst mocht nemen op 08/07/2023. Echter wordt hierbij niet vermeld wanneer dit paspoort werd aangevraagd, noch wordt hiervan enig bewijs voorgelegd van het aanvragen van dit document. Hierdoor kan niet geverifieerd worden of het verkrijgen van het paspoort effectief ongeveer 7 maanden in beslag heeft genomen.

Overwegende dat ten derde in het begeleidend schrijven wordt vermeld dat de aanvrager eveneens grote moeilijkheden ondervond bij het verkrijgen van de huwelijksakte, en dat hij dit document ontving op 22/05/2023 en de vertaling ervan op 19/06/2023.

Wederom wordt hier geen enkel bewijs voorgelegd van wanneer dit document werd aangevraagd, waardoor niet bewezen wordt dat de afgifte van dit document lange tijd in beslag heeft genomen. Daarenboven bevat de huwelijksakte zelfs geen datum van aflevering, waardoor dit sowieso niet gecontroleerd kan worden.

Overwegende dat ten vierde de tussenkomst van de sociaal assistente slechts dateert van twee weken na het verstrijken van de termijn van 1 jaar sinds de erkenning van de gezinshereniger.

Overwegende dat in het licht van al het bovenstaande de administratie van oordeel is dat er geen sprake was van overmacht ter verantwoording van de laattijdige indiening van de aanvraag. Bijgevolg is artikel 10, §2, alinea 5 vreemdelingenwet hier niet van toepassing en dient voldaan te zijn aan de bijkomende voorwaarden inzake gezinshereniging, met name: het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, het beschikken over voldoende huisvesting en het bewijzen dat de aanvrager gedekt wordt door de ziektekostenverzekering van de gezinshereniger. Echter werden in de huidige aanvraag geen bewijzen van bestaansmiddelen voorgelegd.”

Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om de onwettigheid, de feitelijke onjuistheid, dan wel de kennelijke onredelijkheid van deze motieven aan te tonen. Door zich louter te beperken tot het verwijzen naar de in het schrijven van de sociaal assistent van 12 juli 2023 ingeroepen argumenten, zonder ook maar enigszins in te gaan op de concrete motieven van de bestreden beslissing daarover, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke. Voorts acht de Raad het niet

kennelijk onredelijk dat van verzoeker wordt verwacht dat hij een (begin van) bewijs bijbrengt van de administratieve moeilijkheden die hij zou hebben gekend bij het bekomen van de vereiste documenten. Aldus toont verzoeker niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt gesteld *“dat er geen sprake was van overmacht ter verantwoording van de laattijdige indiening van de aanvraag”*.

Een schending van artikel 10 van de Vreemdelingenwet en artikel 12 van de Gezinsherenigingsrichtlijn wordt niet aangetoond.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend vijftientig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN